

saa langt ud, ja, jeg kan gerne sige blotte sig saa uhjælpeligt, at han vilde sammenligne vort Budget med Udlandets Budgetter. Den højtærede Minister nævnedes England. En Gang under Krigen fandt den højtærede Konseilspræsident og Justitsminister Anledning til at minde om, at der var Krig i Europa. Nu maa jeg virkelig have Anledning til at spørge den højtærede Indenrigsminister, om han ganske har glemte, at der har været Krig, en stor Verdenskrig, hvori England har været indviklet. Det er dog ikke ganske ligegyldigt. England, der har været indviklet i en frygtelig Krig i 4—5 Aar og har maattet bringe ikke mindre frygtelige økonomiske Ofre, kan man ikke sammenligne Danmark med. Vi har jo jævnlig fra den Side set Forsøg paa at banke ind i Folks Bevidsthed, at det var den nuværende Regerings store Fortjeneste, at vi var holdte udenfor Krigen, saa det undrer mig, at det nu allerede er glemte. Jeg kan ikke se, at der er noget hysterisk — den højtærede Indenrigsminister brugte dette Ord — i at paapege, at Statsforanstaltningerne nu maa begrænses af Hensyn til Statskassen. Det er ikke Hysteri. Vi henholder os jo til Finansministerens egne Ord: at alle Udveje er lukkede, det indenlandske Marked er anstrengt, det udenlandske saa at sige lukket, de direkte Skatter er kommet op i en Højde, saa de ikke kan naa højere, og man kan ikke i Øjeblikket gennemføre forøgede indirekte Skatter. Og Finansministeren paapegede udtrykkelig, at den eneste Løsning, hvis der ikke skulde ske en Katastrofe, var at indskrænke Udgifterne, specielt paa Indenrigsministeriets Budget. Det er ikke Hysteri at paapege dette, og i hvert Fald, hvis den højtærede Indenrigsminister ogsaa vil beskylde Finansministeren for Hysteri, saa er det ham, der gør det, og ikke os.

Korsgaard: Overfor den ærede Ordfører for Venstre (Jørgen Jensen) vil jeg gerne sige, at naar han fremdrog Bagerne og Møllerne som Eksempler, saa kan deri, da disses Virksomheder jo er undergivne Prisregulering, ikke ligge andet, end at enten snyder de paagældende Virksomheder Prisreguleringskommissionen — og det vil den vel ikke have opfattet som en Kompliment —, eller ogsaa forstaar Prisreguleringskommissionen sig ikke paa de Ting, den har med at gøre — og det tør man dog haabe, man ikke med Rette kan sige.

Overfor det ærede Medlem fra Rønne

(Hauge) skal jeg kun sige, at det er mig en stor Tilfredshed, at han understregede, at Arbejdet er det vigtige, og at man maa kræve, at der virkelig arbejdes. At selve Arbejdet er Kilden til al Rigdom, synes jeg er ret indlysende; derom kan der neppe blive nogen stor Diskussion. Og at Arbejderne skal have deres Part af Udbyttet, er ogsaa klart. Saa vil det altid kunne blive et Stridsspørgsmaal, hvor stor en Part der virkelig bør tilfalde Arbejderne, og hvor stor en Part der bør tilfalde Arbejdslederne. Jeg skulde tro, at der ogsaa indenfor Socialdemokratiet er nogen Forstaaelse af, at den ene Arbejder ikke altid er lige saa meget værd som den anden.

Jeg skal derefter fremsætte et Par Bemærkninger til den højtærede Indenrigsminister. Jeg takker for den rolige og, maa jeg sige, lidenskabsløse Maade, hvorpaa der blev svaret mig. Kun kunde jeg have ønsket, at en enkelt Bemærkning ikke var kommet frem. Den højtærede Minister udtalte nemlig, at han ansaa det for mindre betydningsfuldt, om et Budget sprængtes, end om et Samfund sprængtes. Der har vi igen dette frygtelige Spøgelse, som altid skal manes frem, naar man diskuterer Foranstaltninger af denne Art. Skulde det mon virkelig have saa voldsomme Følger, at man eventuelt gav 15—20 Mill. Kr. mindre til Prisregulering? Jeg kunde altsaa tænke mig, at man gav 15 Millioner mindre end foreslaaet. Men da der fornuftigvis deraf ikke bør følge, at den fattigste Del af Befolkningen skal have mindre Hjælp end efter Lovforslaget, vilde jeg tænke mig, at disse 15 Mill. Kr. vilde virke saaledes, at det bliver 20 Millioner at fordele jævnt paa hele Samfundet, og fordeler man dem jævnt, vil det altsaa sige 6—7 Kr. pr. Individ. Det vil for en middelstor Familie paa 4—5 Personer betyde 24—30 Kr. i den Periode, hvorom det drejer sig. At dette skulde være et saa kraftigt Ønske, at man af den Grund skulde kunne befrygte, at Samfundet sprængtes, forekommer mig at være en ganske urimelig Tale.

Jeg stillede et Par Spørgsmaal til den højtærede Indenrigsminister. Paa et af dem fik jeg Svar, og jeg takker for dette. Derimod fik jeg ikke noget Svar paa, om Indenrigsministeren mente, at det ikke var usandsynligt, at Brødprisen vilde stige efter 1. April. Det er muligt, at den højtærede Indenrigsminister ikke ønsker at svare derpaa — derved er der jo saa ikke noget at gøre. Derimod kan jeg neppe tænke